

ב"ה, בחורף תרע"ב.

הנה כפשוטו נראה שיש בזה גם דין נסמן על השפה
דמבואר ביבמות דכ"ד דלא ישאנא, ולפי פרש"י דלא
ישאנא משום לזון שפטים דחיי לאחזוקין קלף קמאי, ודיקון
באזוהי פוסקים, דאם סדכר דיתו שפטים על בודלי מוסר
לגוסא, אלא כרשב"א מפרש בלזון שפטים שילמרו שנתגבר
שלא לש"י וכמבואר בן ברמג"ן ורובגי"א וסג"א בשה"פ
ט"ז קפ"ז ס"ק י"ז.—ולכאורה י"ל דגם רש"י מודה למעט
קרש"א לזנות שפטים שייך גם מעט שנתגבר שלא
לש"י, והא דהרי"ד בעט משום דחיי לאחזוקין קלף קמאי
אלא משום גססמן כעל השפה דשנתהדרה לש"י לזון שפטים
שנתגבריה שלא לש"י דהא שנתהדרה בפ"ב במבואר ביבמות
מ"ח: ולא צפי קבלה מזוה שפטים שחזרו, וכבר תס"פ פ"ז
בפי' שזמנה שפטים כלל כ"ב. ולהרשב"א י"ל דס"ל כפי'
הסוס' ביבמות מ"ח דעמד אינו נ"ל בפ"ב, ועי' ביר"ד
ר"ס י"א ס"א ונפחה ג"כ ס"ל לרנן דרשב"א דלא מהני
טבילה בפ"ב לשם שפחה ונכלא טבילה פ"י קבלה כהמות
שפחה שחזרו, ושייך לזון שפטים שלא קבלה טול מזוה לש"י.
ורש"י לשטתו ביבמות מ"ח דגם לרנן מ"ל עמד בפ"ב
וס"ל שפחה וי"ל לזון שפטים גזירות שפחה ועי' פ"ב
פירש"י דחיי לאחזוקין קלף קמאי משום שפחה: אבל בפספן
מן הנכרית גם לרש"י שייך מעט כרשב"א לזון שפטים של
גירום, אולם כעוספסא דיבמות פ"ד מנאר דגם בשפחה
אף בודלי פ"ב עליו אסור ובה בשפחה לש"י לזון שפטים
אף גירום לפירש"י ורק משום דחיי לאחזוקין קלף קמאי,
ולפי' דין דלא דא עליו אסור, ועי' ג"ל דגם לש"י רש"י
דמחזיקים קלף קמאי שייך. אף אף חס, עליו, דמ"פ פ"י
שיאנא וידברו סמיד ממעסה הפצירה שטסה מחלה ויבי'
לזון שפטים. ש"ר בשו"ת רעק"א סי' קפ"ח שחקש ג"כ
דא בשפחה לש"י החשש שנתהדרה בשביל כך דהא אף
זה בידע ופשתהדרם משום, וכי דנשפחה דחילא לאין
מדאורייתא העם שפטים לעו שילמרו טבא עלי', אבל
בנכרית דליכא דאורייתא לא ה' ס"ד לאסור בשביל כך,
אלא משום דנענייה בשביל כך, וסמרון מבני דתי' אינא
מזון לזון שפטים, או כפרש"י דמ"פ חשבו ללזון שפטים,
או כהרשב"א דהלכו שנתגבריה בשביל כך, אבל בשפחה
בודלי טלעו פסוס ביזא איסור יעוש'.

דעם ל' בע'י' דעם צווייטן דאס צווייטן בא' פלי' אפילו אס

[illegible]

מסור לב"ד לכתחלה ח"כ
לזום

[illegible]